♦ b l o c - n o t e s ♦

Antrenamentul călăreților

Cavaleriștii nemți fac interesante exerciții de suplețe sub privirile... armăsarilor

Opinia publică despre matchurile de Duminecă

S'au consumat trei etape din returul campionatului Diviziei Naționale A. Trei etape care, deși calme în aparență, au fost bogate în consecințe. In primul rând, din lupta pentru întietate tabără pare că a abandonat orice veleități de supremație. Este vorba de Gloria din Arad. Apoi, defecțiunea de Duminecă a Ripensiei a făcut ca plutonul conducător să rămână alcătuit doar de Venus și F. C. Rapid, care se găsesc la același «ecart» de puncte grație a câte trei victorii consecutive.

In locurile din coada clasamentului s'au produs multiple perturbări. In primul rând, Unirea Tricolor a trecut «lanterna» Chinezului, după o ...hegemonie, care părea că nu va mai putea fi atacată de nici un alt candidat. Și în periferia clasamentului, situația este plină de incertitudine. Candidații la retrogradare sunt nu mai puține de patru cluburi. Unirea Tricolor și Chinezul au motive să spere în mai bine.

*

Am renunțat pe săptămâna aceasta la reportajul nostru, «Astăzi nu jucăm football, astăzi vorbim».

Vom analiza, în cele ce urmează matchurile desfășurate Duminecă în Capitală: Venus — Gloria și Unirea Tricolor — Crișana — prin prizma părerilor pe care le-am culese dela o serie de spectatori ai jocurilor de Duminecă. Nu i-am luat la întâmplare pe acești ocazionali colaboratori ai ziarului nostru ci i-am selecționat cu grije. Ne-am adresat tuturor straturilor sociale. Dela elevul de 15 ani, ca și dela bătrânul cu părul alb ca zăpada, am cules impresii cari merită să fie date publicității.

Dar să dăm cuvântul interviewaților noștri.

JOCURILE AU FOST DE FACTURA SLABA»

D. ILIE CONSTANTINESCU, domiciliat în str. Berzei (numărul l-am uitat) este un abonat al peluzei populare. Ni s'a destăinuit că nu vine decât la jocurile oficiale și la cele de «Cupă». Foarte rar vine și la jocurile internaționale. Este de meserie zugrav și din micile economii pe care le face (este însurat și are doi copii) își cumpără totdeauna bilet cu preț redus.

«Ideia de culpare a jocurilor de campionat în București este foarte bună. In felul acesta, mă costă un match maximum 15 lei. Nu prea am avut ce vedea în jocurile de Duminecă. Venus și-a făcut un timp jocul de mare clasă, apoi a lăsat-o mai moale. Nici nu avea dece să joace serios. Gloria, fără Dobre în formă, nu este o echipă care să furnizeze un football bun.

«Mulțumese lui Dumnezeu că la matchul Unirea Tricolor Crișana am venit cu întârziere. Sunt și acum speriat de jocul pe care l-au desfășurat cele două echipe. Pe Sonni Niculescu și Cârjan putea-i să-i bați cap în cap de bine ce-au jucat...

«UNIREA TRICOLOR ȘI MERITA SOARTA»

D. Dr. VELCIU, are 28 ani. Vine la football de mai bine de zece ani. Domiciliază pe str. Teiul Doamnei No. 56. Nu primește vizite în zilele de match. Pe ploaie, pe frig, pe arșița cea mai cumplită, este nelipsit de la orice match de football. Urmărește cu aceiaș pasiune un match de «Divizia B ca și un «derby» între grupările primei divizii.

Nu am nevoie să-i cer nici o lămurire. In tot cursul celor două jocuri nu a încetat de a da explicații unei drăgălașe duduițe:

«Dragă, abia acum poți să vezi de ce Unirea Tricolor, nu poate decât să se lăfăiască în coada clasamentului. Are doi trei jucători care știu ce înseamnă football. Iar ceilalți să îndeletnicesc să strice tot ce fac primii. Uită-te la Sonni!.. Se mișcă în silă i-ar place mai bine să vadă jocul din tribună.

Gavăt nu-i în stare să stopeze o minge. Dacă nu ar avea lovituri bune de cap, prezența sa în echipă ar fi o chezășie a victoriei aberei adverse.

«Dar de Crișana ce să-ți mai spun? De când a plecat Baratky, parcă a uitat ce este footballul. Uită-te la Pintea!.. Era acum un an marea vedetă a echipei. Acum este o epavă. Îi lipsește creerul lui Baratky».

In cursul matchului Venus — Gloria, am putut reține aceste reflecții:

«Humi se răzbună pentru jocul cu Chinezul. Theimler nu poate face nimic în fața tehnicei și shotului său. Venus este pisica, iar Gloria șoarecele. Goal!., Bravo Petea!., Venus nu poate pierde titlul național.. Mare echipă!..

«GLORIA NU ARE DREPT DE APEL»

D. MARIN IONESCU, este un tip îmbrăcat cu foarte multă atenție. Tot ce poartă are pecetea celui mai distins gust. Este ajutor de grefier și locuiește pe str. Smârdan.

«Aveam o foarte bună părere de Gloria. Matchul cu Venus mi a stricat-o. O echipă care aspiră la titlul național nu poate invoca puerila scuză că suspendarea lui Variassy a stricat tot mecanismul și că înfrângerile din fața Venusului și Ripensiei se datoresc lipsei lui Variassy.

«O echipă mare când pierde un

(Continuare în pag. IV-a)

Football pe bicicleta

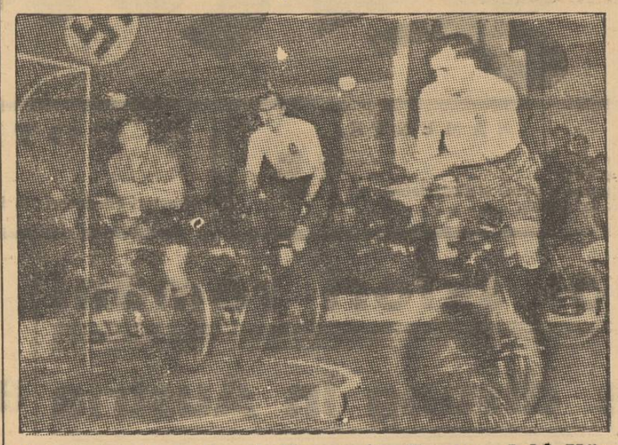

Matchul internațional Germania—Franța, dela München. Germanii la poarta francezilor

Optimiști și pesimiști

Poți s'afirmi cu preciziune
Fără ca ceva să riști,
Că se'mpart sportivii'n două:
Pesimiști și optimiști...

Să luăm football-ul ca bază,
Fiindcă'n el poți să găsești
Ilustrații de tot felul
Și exemple cât poftești.
La un match, să luăm de-o pildă,
Nici nu poți să te mai miști,
Că te'nghesuie o gloată
De-optimiști și pesimiști.
Cel ce-i doldora la pungă,
Și-are banii berechet,
Este pesimist: «In gloata
'Asta, mai apuc bilet?»
Cel ce n'are o lețcaie
Este totuși optimist:
«Dacă nu-mi dă drumul gratis,
Ce să fac, o să insist!».
Și suporterii de clubari
Tot așa o să-i clasăm.
Pesimistul: «Intr'o oră,
Avem timp să egalăm?».
Optimistul nu disperă,
Ba chiar își ridică glasul:
«Intr'un ceas, unui arbitru,
Poate să-i dispară ceasul!»

Jucătorii, — și ei oameni —
Tot așa's grupați și ei.
Cazurile sunt multiple,
Poți s'alegi, că's câte vrei.
La o minge disputată,
Intr'o întâlnire dură,
Pesimistul nu se bagă,
Că se teme de-o fractură.

Optimistul, dimpotrivă,
Vede'n roz chiar și-o fractură:
«La spital o să-am pe gratis
Masă, casă și căldură».
In materie de shoturi
Pesimistul spune iară:
«Ce să trag la goal într'una
Dacă mingea merge'n bară?»
Optimistul face-un calcul:
«Trag în bară și ratez,
Mingea ricoșând, deaproape,
Este sigur că marchez».
Când e vorba despre prime,
Optimistul joacă tare,
Căci el e convins în sine
Că-o să ia o primă mare.
Pesimistul însă râde,

Veșnic joacă indolent:
«Ce fac dacă pân'la primă
Dă tot clubul faliment?»
Spectatorii — cei cu plată —
Fac raționamentu'n casă,
Judecă și rațonează,
Se codesc până să iasă.

«Cum să merg la match pe ploaie
— Spune pesimistu-acela —
Pân'să intru în arenă
Pot să pierd pe drum umbrela».
«Dacă plouă's locuri goale,
Voiu găsi și eu un loc
— Se gândește optimistul —
Unde nu plouă deloc!»
După cum e clasamentul,
Nici un dubiu nu există,
Lumea se împarte'n două:
Pesimistă și-optimistă.
Doar în «Cupa României»
Sunt echipe fanteziste:
In optime de finală
Sunt cu toate... optimiste.

A. Nol

culiselele

Cotormani, uriașul mijlocaș centru al Ripensiei, este un jucător norocos.

In viața «privată» însă, are faima unui ghinionist incomparabil.

Dacă se sue în ramvai, se oprește curentul. Dacă este fără umbrelă, plouă. Dacă ese cu umbrelă, se înseninează. Dacă se duce la Operă, găsește tenorul răgușit. Pe ce pune mâna, stinge.

Zilele trecute, un cunoscut suporter al Ripensiei l-a întâlnit pe Cotormani pe stradă și l-a supus unui neobișnuit sistem de recunoștință. I-a strâns mâna, l-a pupat, l-a strâns în brațe și iar l-a pupat.

— Îți mulțumesc «fachirule».. Îți mulțumesc... Vino să te pup..

— Iar mă pupi?... S'a mirat Cotormani. Dar ce ți-am făcut, nenișorule, ca să merit atâta recunoștiință?!.

— Mi-ai salvat viața.

— Cum ți-am salvat viața?...

— Nu știi?... Mi-am făcut de curând o foarte grea operație, la rinichi.

— Ei și?...

— Inainte de operație, mi-a venit o idee teribilă. Mi-am spus: numai ghinionul lui Cotormani poate să mă salveze. Cu ghinionul pe care îl are, este imposibil să nu scap. Și am scăpat...

— Tot nu pricep.

— Stai să vezi. Inainte de operație mi-am făcut testament, și te-am lăsat pe tine... moștenitor al întregii mele averi. O avere de aproximativ patru milioane.

— Ei și?...

— Și cum ai un ghinion teribil, n'am murit, ca să nu poți să mă moștenești. Nu m'ai salvat tu?... Vino să te pup fachirule, mâncate-ar mama!... a izbucnit din nou suporterul ripensist, într'un nou acces de recunoștiință și de pupături...

*

D. locot. Sebastian Chinie este directorul Stadionului O. N. E. F. Il cunoașteți, desigur. Nu se poate să nu-l cunoașteți. La matchurile internaționale, cari au loc pe stadionul din Dealul Spirei, defilează (mândru) pe teren. Să-l vadă lumea. Când se cântă imnurile naționale impuse de echipele combatante, d. locot. Chinie este tot pe teren: microtund, directorial și înțepenit cu mâna la chipiu, în ținută ostășească, de «drepți».

La poartă, pe teren, în tribună, sub tribună, peste tribună, lângă tribună, sau la peluză, d. locot. Chinie este inevitabil, în zilele marilor matchuri internaționale.

Salută, face ordine, împarte zâmbete și își plimbă costumul de paradă, în pas convins, de defilare.

Contimporanii îl cunosc.

D. locot. Chinie însă, a avut grije și de... posteritate.

Pentruca generațiile viitoare de sportivi să nu fie lăsate fără informații (istorice) în privința actualului director al Stadionului O. N. E. F., d. locot. Chinie a avut o grije (istorică) pe care — desigur — nu o cunoașteți.

In ziua când a început construcția tribunelor de beton dela O. N. E. F., d. locot. Chinie a fost văzut de un confrate punând «ceva» în groapa în cari au fost fixați mai târziu, stâlpii de beton ai tribunii.

— Ce faci acolo Chinie? l-a întrebat confratele.

— Pun câte-o carte de vizită în fiecare groapă.

— Dece?

— Ca să se știe, cândva, că și eu am luat parte la construcția tribunelor.

Confratele a luat una din cărțile de vizită și a parcurs acest text autentic:

«Locot. Sebastian Chinie, Directorul Stadionului O. N. E. F., Profesor de scrimă I. S. E. F., Comandantul gardienilor sportivi».

In gropile tribunelor dela O. N. E. F., se găsește — în numeroase cărți de vizită — biografia actualului director al Stadionului O.N.E.F.

Castor

DOUA DECIZII

Noi nu criticăm din pasiunea de a critica și nici nu socotim că rolul presei sportive este să releve numai defectele, fără să preconizeze soluții.

Presa noastră este o specialitate și nu e permis ca, pretinzând că te pricepi să constați o situație proastă fără să arăți remediul. Iată de ce avem datoria să subliniem orice ameliorare, într'un domeniu în care am cerut o îndreptare și am recomandat soluții.

Pe ziua de azi două foruri merită un sincer bravo din partea noastră.

Comisia Campionatului Național a suspendat doi jucători, cari s'au purtat nesportiv pe teren — s'au lovit unul pe altul — iar C. C. N. a avertizat pe arbitrii de linie ai matchului Unirea Tricolor — Crișana.

Trebue să aplaudăm ambele măsuri, pentrucă prin modul cum au fost luate nu mai dau loc la nici o suspiciune, nu mai pot da loc la suspiciuni.

In primul rând, suspendarea jucătorilor la C. C. N. s'a făcut după 48 de ore dela comiterea infracțiunii. Nu s'a mai ținut seamă decât de afirmațiile delegatului federal. In cazul în speță, raportul arbitrului nu conținea nici o observație relativ la jucători. Nici nu putea să facă o mențiune. Noi am urmărit desfășurarea faptelor și ne reamintim că Ritter nu putea să vadă schimbul de picioare dintre cei doi jucători pedepsiți.

Comisia Campionatului Național n'a mai ținut cont de contradicția dintre cele două organe de constatare și a sancționat. Foarte bine a făcut. Pentrucă din două una: sau crede în autoritatea și obiectivitatea delegaților federali și atunci trebue să sancționeze în urma constatorilor cari le fac; sau nu socotește pe delegații federali capabili de însușirile de mai sus și atunci nu mai e nevoie să le citească rapoartele și, mai simplu, nu mai e nevoie să-i delege.

Altă sancțiune bună este avertizarea arbitrilor de linie a matchului Crișana — Unirea Tricolor. Nu știm în ce măsură sunt vinovați amândoi. Pe unul din ei l-am văzut polemizând cu arbitrul conducător, tot timpul matchului.

Excelentul Ritter a fost, pur și simplu, sabotat de acest arbitru de linie, care l-a contrazis la mai multe decizii și a uzat de formula demagogică a apelului la public. Arbitrii de linie sunt acei cari îndeamnă publicul la atitudini potrivnice arbitrilor conducători și de aci atmosfera încărcată a multor matchuri.

Am criticat acum o săptămână, subliniem lucrurile bune cari s'au făcut la interval de opt zile.

Aceasta este obiectivitate.

Lis

Foiletonul „Gazetei Sporturilor" 22)

8 IUNIE

Mare roman sportiv de GEORGE FULGA

Dece mi-ar fi telefonat?...

Ar fi putut, desigur, să-mi ureze succes. Ar fi fost o amabilitate care mi-ar fi făcut plăcere. Dar amabilitatea nu este obligatorie.

N'a vrut, n'a făcut-o.

Ei și?... Fagubă'n ciuperci. Dar Radu?... Dar Radu?... Nici el?... Nici chiar el să nu mă caute, să nu mă întâlnească în ziua celui mai greu match din cariera mea?... In ziua în care aș fi voit să știu neapărat ce este exact, ce este adevărat, din legătura lui cu Miry?...

— Vișoiu... Vișoiu!...

Am întors capul speriat. In spatele meu, din marginea tribunei, un oficial îmi face semne disperate:

— Vișoiu... Vișoiu... Haide domnule, unde umbli?... Te căutăm de-un ceas, prin tot orașul.

— Adevărat?... Dece?

— Cum dece? Nu vrei să mai joci?

— Ba da.

— Atunci?

— Atunci, ce?

— Haide domnule, că e târziu.

— Cât e ceasul?

— E cinci...

Am tresărit, ca speriat din somn. In jurul meu, tribunele sunt pline de lume și vacarm. Puzderie de lume zgomotoasă, înghesuită clae peste grămadă, cu strigătele de încurajare oprite momentan în bolta gurii, dar gata să evadeze într'o încurajare tradițională și înfierbântată pentru echipa României. Pentru echipa din care fac parte și eu.

— Haide domnule... Vino...

Am suit dealul O. N. E. F.-ului, spre vestiarul din fund.

Nu știu precis ce-a fost apoi.

Peste detaliile pregătirii s'a lăsat o pâclă prin care memoria nu poate să răzbată. Nu știu când m'am desbrăcat, cum m'am desbrăcat, cu ce m'am îmbrăcat și cum am luat loc în plutonul echipei care reprezintă România.

Mi se pare că un oficial cu pretenții de Demostene sportiv, ne-a ținut un discurs: «*Fiți atenți... copii... România... voi care... tricolorul țării... întreaga românime...*

M'am trezit pe teren, aliniat în frontul jucătorilor, cu mâna îndreptată în sus, într'un salut fascist, și-acoperit din tribună de prima salvă a mulțimii entusiastă și sonoră:

— Bravo... bravo... bravo..

Mi-am auzit și numele.

— Bravo Vișoiu...

Apoi, câteva minute, nu mi-am mai dat seama de nimic. Ca și când aș fi dormit.

M'a trezit, într'un târziu, țipătul ascuțit din fluerul arbitrului. Eram în poartă. In fața mea, jocul începuse...

In fața mea, balonul a început să alerge, gonit din urmă de jucători. Se zbate în passe scurte și rapide, se înalță în aer și cade din nou pe sol, urmărit cu o persistență disperată.

Aproape nu-l văd.

Ungurii sunt maeștrii incontestabili. Au un aplomb de învingători siguri și o siguranță exagerată. Joacă degajat, în alură de câștigători pe cari eforturile adversarilor nu-i pot împiedica să facă ce poftesc.

Dar adversarii nu sunt chiar o cantitate neglijabilă. Dimpotrivă. Au astăzi o poftă nestăpânită de joc. Alearg nebuni și împinși din urmă de vacarmul tribunelor, reușesc lucruri pe cari n'aș fi crezut că le vor putea ajunge vre-odată.

Dar toate acestea — jocul, alura ungurilor, riposta dârză a echipei noastre și vacarmul încurajerilor din tribună — n'au reușit să mă desmorțească. Urmăresc jocul ca orice spectator. Ca și când n'aș face parte din echipă. Ca și când nu aș fi fost pus aici — în poartă — să fiu în ultimă instanță, obstacolul ultim în calea înaintării maghiare.

Joc desigur. Dar jocul meu este instinctiv. Sar, plonjez, privind balonul, îl bat și îmi reiau locul cu o liniște de spectator englez. Sunt aproape adormit.

Și totuși, reușesc lucruri în fața cărora tribunele se sparg în chiot de admirație:

— Bravo Vișoiu...

— Bravo Vișoiu...

Un shot fulgerător al unui înaintaș ungur, l-am blocat cu un salt de panteră, în colțul porții. Un alt atac l-am anulat, zvârlindu-mă în picioarele altui jucător ungur.

Am salvat câteva goaluri aproape inevitabile.

Recunoscătoare, mulțimea îmi trimite aplauze și strigăte de bravo.

Dar jocul, performanțele mele și mulțimea nu reușesc să mă desmeticească. Sunt obosit. Parcă dorm...

La pauză, oficialii mă felicită:

— Bravo, Emile. Ai fost magistral...

— Cu tine în poartă, nu primim sigur niciun goal.

Incerc să zâmbesc. Dar nici felicitările acestea nu izbutesc să mă înviorеze. Imi fac plăcere? Poate... In fond, dece nu? Dar moleșeala care mă stăpânește retează proporțiile satisfacției. O reduce la dimensiuni de miniatură.

Fluerul arbitrului a tăiat arena, vestind reluarea jocului.

Imi reiau locul, escortat de-alungul terenului de aceleași aplauze zgomotoase ale spectatorilor cari mă urmăresc cu simpatie. Aproape cu recunoștință:

— Bravo Vișoiu...

— Bravo Vișoiu...

(Va urma)